

Ve Geldiler

– T.DEMİRHAN · 17 Aralık 2016

1989 yılının şubat ayıydı. Köyden uzak bir tarlanın ortasına kurulan okul ve lojmanda tek başıma üçüncü yılımdı. Köyün oldukça dışında ve en yakın eve on dakika mesafede okuma yazmaya susamış öğrencilerimle mutluydum kendimce.. Her yıl olduğu gibi kar kapatmıştı her yeri. Baharın gelmesini her canlı gibi ben de çok istiyordum. Ama biliyordum hazirandan önce gelmeyeceğini.

Hafta sonu gece 23 suları..Sobamı yakmış, ranzama uzanmıştım. Tek arkadaşım, tek ses çıkaran cihazım televizyonumu izliyordum büyük bir keyifle... Sobanın ön kapağından tezek közlerinin ışığı sızıyordu odama... Hemen lojmanın üst tarafından geçen telefon tellerinin sesi fırtına ile birleşiyordu. Her zaman olduğu gibi ürperti kaplıyordu bütün bedenimi. Pencereden baktığımda ise mezarlıkta bulunan mezar taşlarının karartısını görüyordum beyaz karlar içinde... Zaman zaman insan mı taş mı diye tereddüt ettiğim mezar taşları canlanıyordu sanki gözlerimin önünde. Görmemek için sıkıca perdeleri kapatıp, uzaklaşıyordum pencereden.

Korkuyordum... Vakit iyice ilerlemişti. Sobanın ışığı azalmış, odaya çöken karanlığa karışıyordu uykusuzluğum. Son bir hamle ile televizyonun düğmesini kapatıp yatağıma uzandım. Artık sadece fırtınayla birlikte telefon tellerinin titreşen sesi yankılanıyordu kulaklarımda. Tam uykuya dalmak üzereydim ki lojmanın çevresinde ayak seslerine karışmış insan sesleri duymaya başladım. Sesler gitgide lojmana yaklaşıyordu... Nefesimi tutmuş, öylece kalakalmıştım yatağımda. Sesleri dinleyerek neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Tüm hayatım bir film şeridi gibi geçiyordu gözlerimin önünden. Daha birkaç ay önce öldürülen öğretmen arkadaşım geldi aklıma. Yoksa...

Korktuğum başıma gelmişti. Lojmanın etrafında yoğunlaşan ayak sesleri ve uğultular hayallerimi yok etmeye yetiyordu. Birden yatağımin altında sakladığım günlüğüm geldi aklıma. Hemen doğruldum ve yatağın altından günlüğümü çıkardım. Karanlıkta masanın üzerinde ellerimi gezdirerek bulduğum kalemimle son bir şeyler yazmak istedim günlüğüme. Rasgele açtığım bir sayfaya belki de son sözlerimi yazacaktım. Günlüğümün son cümlesini o anda yazdım. "GELDİLER !"...Günlüğe yazdığım son sözlerimi de en emin yer olarak gördüğüm yatağımin altına sakladım tekrar... Artık lojmanın kapısına dayanmıştı ayak sesleri... Kapıyı kırarcasına tekmeliyorlardı.. Tedbir olsun diye yaptığım kapı kilitleri belli ki oyalıyordu onları...

Bir anda kapı sesine köyden koşarak gelen ve havlamaya başlayan onlarca köpeğin sesi karışmıştı....Dakikalar, saniyeler uzuyordu sanki...Köpek sesleri ile birlikte seslerde azalmaya başlamıştı. Derinden gelen köpek havlamalarına benim derin nefesimde eklenmişti. Ama öylece duruyordum yatağımin içinde... Perdeyi aralamaya bile cesaret edemiyordum. Bir an önce saha olmasını hiç bu kadar istememiştim. Sabah olmak üzereydi. Sabahın ilk ışıklarıyla beraber lojmanın dış kapısını açtığımda duyduklarımda ve hislerimde yanılmadığımı anlamıştım. Onlarca ayak izi ve okulun yakılan pencerelerinin kömürleşmiş kalıntıları vardı karşımda... (Tuncay DEMİRHAN)